

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

kampene, og det må da være en glæde for dansk fodboldsport, at den efterhånden har forstået at interessere så stort et publikum. Fjernsynets eksistens har medført, at store dele af befolkningen efterhånden føler det som en retting, at TV bringer transmissioner fra de såkaldte store begivenheder.

Fodboldlandskampene arrangeres som bekendt og som omtalt af det ærede medlem af Dansk Boldspil Union, og der er for DBU og dermed for dansk fodbold i det hele taget store økonomiske interesser knyttet til disse arrangementer. Inden for DBUs ledelse har der altid været næret frygt for, at direkte transmission i TV af landskampene på afgørende måde ville have uheldig indflydelse på billetsalget. Desuagtet indgik DBU for de fire landskampe, der blev spillet i 1962, en overenskomst med Danmarks radio om direkte transmission i TV. Men efter denne sæsons afslutning fandt DBUs ledelse, at den forud nærede frygt for fald i billetsalget var blevet så afgørende bekræftet gennem de i 1962 indhøstede erfaringer, at DBU ikke for 1963 turde indlade sig på afslutning af en overenskomst om direkte transmission af de her i landet spillede kampe. DBU har herved ikke alene lagt vægt på den økonomiske virkning af det svigtende billetsalg, men også på den ændring af landskampenes hele karakter, der vil følge af svigtende publikumstilslutning. Den for 1963 afsluttede overenskomst giver derfor kun fjernsynet adgang til efterfølgende transmission for de her i landet stedfindende kampe, mens der derimod gennem overenskomsten er åbnet mulighed for direkte transmission i fuld længde af de kampe, der spilles i udlandet.

For fuldstændighedens skyld kan jeg meddele, hvad man vel allerede ved, at Danmarks radio betaler $\frac{1}{4}$ mill. kr. pr. år til DBU for samtlige transmissioner. Danmarks radio er naturligvis interesseret i at opnå adgang til direkte transmissioner også fra de her i landet afviklede kampe, og jeg er indstillet på ved kommende forhandlinger at tage dette spørgsmål op til fornyet drøftelse med DBU. Jeg udtrykker det stilfærdige håb, at det må lykkes at finde en løsning.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Aksel Larsen* til udenrigsministeren:

„Vil ministeren give tinget oplysning om, hvad det er for en særlig aftale eller særlige regler eller hvilken stramning i tidligere regler, der er indført i det allierede paskontor i Vestberlin, og som vanskeliggør det for bl. a. kunstnere og videnskabsmænd fra Østtyskland at aflægge besøg i Danmark?“

Har den danske regering haft indflydelse på udformningen af denne aftale eller disse regler, eller har den godkendt denne stramning?“

Aksel Larsen: Det er ikke med min gode vilje, at jeg for tredje gang stiller spørgsmål om denne sag, men jeg anser det for nødvendigt, dels fordi jeg mener, at regeringen bør give offentligheden oplysning, dels fordi jeg mener, at folketinget har et billigt krav på at få at vide, hvilke aftaler der er truffet med den danske regerings billigelse, eller hvilke aftaler, som den danske regering må være bekendt med, og som den danske regering har indrettet sig på at efterleve.

Jeg erindr om, at jeg, før vi begyndte på folketingsåret, skriftligt stillede et spørgsmål til den højtærede udenrigsminister. Det blev besvaret af den fungerende udenrigsminister, den højtærede statsminister, og spørgsmålet gik ud på: hvad er det for en aftale, der efter fremmedpolitiets oplysninger findes vedrørende udstedelse af pas og tildeling af visum, når østtyske statsborgere vil besøge f. eks. Danmark? Jeg fik intet svar, og da jeg gentog spørgsmålet i lidt udvidet form her i tinget, en lidt udvidet form, fordi den højtærede statsminister, der besvarede spørgsmålet skriftligt, havde talt ikke om en aftale, men om nogle regler, fik jeg lige så lidt at vide, ud over at jeg hørte, at regeringen virkelig interesserede sig for at få Brecht-ensemblet hertil; men jeg fik ganske vist en bemærkning om, at de gældende regler var strammet.

Jeg har derfor tilladt mig på ny at stille et spørgsmål, og jeg synes, at selve spørgsmålets formulering i grunden er tilstrækkeligt til, at man må være klar over, at det bør besvares. Spørgsmålet lyder, som enhver ved, sådan:

„Vil ministeren give tinget oplysning om, hvad det er for en særlig aftale eller særlige regler eller hvilken stramning i